Κείμενα φεμινιστικής ομάδας "Ευτοπία"
Νοέμβρης 22 - Μάρτης 23

Πάρε κάποια χρόνο επιστροφής για ανάπτυξη του παρελθόντος αλλά ούτε και κάποια εφευρετική αντιπάθεια ως προς την επιστήμη, μελετάμε το επάγγελμα το γυναικολόγου με πολιτική σκοπιά επειδή μας αφορά. Το επάγγελμα του γυναικολόγου δεν υπήρχε από πάντα (ή καλύτερα, δεν ήταν από πάντα «αναγκαίο»). Οι ρίζες του βρίσκονται πάρα πολύ μακριά στο ιστορικό παρελθόν της ανθρωπότητας. Στην πρώτη φάση της ιστορίας, θα λέγαμε ότι οι γυναίκες αλληλοβοηθιόντουσαν στο κομμάτι του τοκετού. Στις κοινότητες υπήρχαν οι μαίες- θεραπεύτριες, όπου γνώριζαν πολύ καλά τα γυναικεία σώματα. Έπειτα, σημειώνεται η παρέμβαση ανδρών για την κατανόηση του γυναικείου σώματος και για το πώς θα μπορούσαν να φανούν χρήσιμοι όταν ένας τοκετός ήταν δύσκολος. Όπως θα δούμε στην συνέχεια της ιστορίας των τελευταίων αιώνων, δίνεται μία μάχη και μία σημαντική γνώση απαλλοτριώνεται.

Η ιστορία, μας πάει πίσω στον ύστερο μεσαίωνα. Στο γνωστό κυνήγι μαγισσών, στο οποίο, με λίγα λόγια, κυνηγήθηκαν και κάηκαν πολλές γυναίκες, εκ των οποίων πολλές ήταν και μαίες. Η επίθεση που δέχτηκαν τότε οι γυναίκες, αφορούσε μεταξύ άλλων, την πειθάρχηση των ανυπάκουων γυναικών και τον περιορισμό των γυναικείων σωμάτων αποκλειστικά στις αναπαραγωγικές τους λειτουργίες, όπως επίσης και την καταστολή της μαιευτικής γνώσης και τον έλεγχο που είχαν οι ίδιες στα σώματα τους. Αρκετές γυναίκες-μαίες κάηκαν ζωντανές, επειδή ήταν γυναίκες θεραπεύτριες και επειδή η τότε ανδρική ιατρική κοινότητα δεν τις αποδεχόταν λόγω των μεθόδων τους. Επίσης οι μαίες ήταν υπέρ της προσπάθειας να απαλύνουν τον πόνο του τοκετού, όπως και υπέρ των εκτρώσεων, όπου και τις δύο αυτές θέσεις η εκκλησία τις καταδίκαζε.

Φτάνοντας στον 18ο και 19ο αιώνα, με την βιομηχανική επανάσταση, βλέπουμε ότι πολλοί άνθρωποι μετοικούν στις πόλεις. Εκεί, πλέον οι γυναίκες αποδιοργανώνονται και χάνουν την μεταξύ τους επαφή και αλληλοβοήθεια. Δημιουργούνται τα κτίρια-μηχανές, τα νοσοκομεία. Στα νοσοκομεία έβρισκαν καταφύγιο και φροντίδα γυναίκες κατώτερων τάξεων που δεν είχαν τη δυνατότητα να αντιδράσουν, όπου υπήρξαν και τα ευκολότερα πειραματόζωα για τους γιατρούς. Στον 20ο πλέον αιώνα εδραιώνεται επίσημα στις ηπα το επάγγελμα του γυναικολόγου. Η νέα αυτή φιγούρα γιατρού επικράτησε μετά από μάχη με τις μαίες και τις λαϊκές θεραπεύτριες της εποχής, την οποία κέρδισαν οι γιατροί. Απαγόρευσαν τις μαίες, απέκλεισαν τις γυναίκες από τις σπουδές ιατρικής και η μοναδική συμμετοχή που επιφύλαξε ο κλάδος στις γυναίκες ήταν αυτός της νοσοκόμας-βοηθού στον άντρα γιατρό.

Στην κύπρο, από το 1931, υπήρχαν πέντε κρατικά νοσοκομεία. Μετά το 1974, ακολουθείται η πολιτική της συγκέντρωσης, όπου όλη η φροντίδα της υγείας μεταφέρεται στα κρατικά νοσοκομεία. Με αυτόν τον τρόπο τα γυναικεία σώματα ξεκινούν να μπαίνουν κάτω από τον έλεγχο της ιατρικής κοινότητας. Οι μαίες διορίζονται στα κρατικά νοσοκομεία, όπου σταδιακά χάνουν την αυτονομία τους, όπως και όλη τη γνώση για τα γυναικολογικά θέματα υγείας. Με την πάροδο του χρόνου, οι μαίες σταμάτησαν να διεκπεραιώνουν τοκετούς στη κοινότητα και η κοινοτική μαιευτική σταμάτησε να παρέχεται[1].

Η γυναίκα στη κύπρο, πλέον, έχει μόνο μία (αναγκαστική) «επιλογή»: τους γυναικολόγους. Αν και υπάρχουν και γυναίκες γυναικολόγοι αποτελούν την μειοψηφία, επίσης ακολουθούν την ανδροκρατική επιστημονική αφήγηση και μεθόδους που έρχεται σαν καταστατικό, έτσι όπως δομήθηκε από το παρελθόν. Οι περισσότεροι γυναικολόγοι στην κύπρο έχουν δημιουργήσει τις δικές του ιδιωτικές μαιευτικές κλινικές ή είναι μέτοχοι σε μεγάλα ιδιωτικά νοσοκομεία. Υπενθύμιση: ο καπιταλισμός είναι το πιο αναπτυγμένο εκμεταλλευτικό κοινωνικοοικονομικό σχήμα. Άρα, ο κοινωνικός χαρακτήρας της φροντίδας υγείας έρχεται σε σύγκρουση με την εμπορευματοποίηση της υγείας. Η γυναίκα γίνεται εμπόρευμα και, με βάση αυτό το σύστημα, είναι εν δυνάμει εκμεταλλεύσιμη με κάθε δυνατό τρόπο.

Με το κυνήγι μαγισσών ουσιαστικά χάθηκε ένα σημαντικό σώμα θεραπευτικών γνώσεων και, έπειτα, με την επιστημονικοποίηση της ιατρικής εγκαθιδρύθηκε καθοριστικά η νίκη των γιατρών. Στη κύπρο έχει πλέον φυσικοποιηθεί η επιλογή του γυναικολόγου ως η μοναδική λύση. Υπάρχει μία έντονη κουλτούρα ιατρικοποίησης. Οι περισσότερες γυναίκες δεν γνωρίζουμε πώς λειτουργούν τα σώματά μας, γι' αυτό φοβόμαστε. Για εμάς υπάρχει η αποδυνάμωση και η απόσπαση της γνώσης, για τους γυναικολόγους υπάρχει όλη η γνώση και η εξουσία στα χέρια τους. Μας έχουν πείσει ότι είναι αναγκαίοι, έχουμε πειστεί ότι πρέπει να τους βάλουμε στη θέση τους.

[1] Οι μαίες, σύμφωνα με τη κυπριακή νομοθεσία, έχουν τη δυνατότητα να παρέχουν φροντίδα μητρότητας αυτόνομα. Οι βασικοί λόγοι που δεν μπορεί η μαία να παρακολουθεί την γυναίκα αυτόνομα είναι ότι δεν υπάρχουν ελεύθερες επαγγελματίες μαίες, η υποστελέχωση των δημόσιων και των ιδιωτικών νοσοκομείων περιορίζει τις δραστηριότητες των μαιών. Η έλλειψη μαιών είναι αποτέλεσμα του τρόπου που παρέχεται η μαιευτική εκπαίδευση στη κύπρο, η οποία μέχρι σήμερα βασίζεται στο προγραμματισμό του υπουργείου υγείας.

*Φεμινιστική Ομάδα Ευτοπία

Φεμινιστική ομάδα Ευτοπία

femeutopia@riseup.net

The profession of gynaecologist has not always existed (or rather, it has not always been - "necessary"). Its roots lie very far in the historical past of mankind. In the first phase of history, we could say that women helped each other in the process of giving birth. In the communities there were midwives/healers who were very familiar with the woman body. Then, we note the intervention of men to understand the female body and how they could be helpful, when a birth was difficult. As we will see in the continuing of history of the last few centuries, an important piece of knowledge is expropriated.

Let's go back to the late Middle Ages. To the famous witch hunt, in which, in short, many women, many of whom were also midwives were hunted and burned. The attacks on women at that time, among other things, was concerned with the disciplining of disobedient women and the restriction of womens' bodies and their reporductive functions, as well as the surpression of midwifery knowledge and the contol they had over their own bodies. Several female midwives were burnt alive because they were female healers, as the male medical community at the time did not accept their methods. Also, midwives were in favor of lowering the childbirth pain, as well as being in favor of abortion, both of which the Church condemned.

Reaching into the 18th and 19th centuries, with the industrial revolution, we see that many people were relocating to the cities. There, women are now disorganized and lost contact and mutual support. The machine buildings or hospitals, were created and women of lower classes who were unable to react found shelter and care there, where they were the easiest guinea pigs for the doctors. In the 20th century, the gynaecologist profession was officially established in the united states. This new figure of the doctor prevailed after a battle with the midwives and lay healers of the time, which was won by the doctors. They banned midwives, excluded women from the medicine studies and the only role reserved for women was the nurse-assistant of the male doctor.

In cyprus, since 1931 there were five state hospitals. After 1974 the policy of concentration was followed, where all health care was transferred to hospitals. In this way women's bodies start to come under the control of the medical community. Midwives are appointed to the state hospitals, where they gradually lose their autonomy as well as all knowledge about gynaecological health issues. Over time midwives stopped conducting deliveries in the community and community midwifery stopped being provided[1].

Women in cyprus now have only one (forced) 'choice': gynaecologists. Although women gynaecologists are the minority, they also follow the male-dominated scientific narrative and methods that come as a statute as it was structured from the past. Most gynaecologists in cyprus have set up their own private obstetric clinics or are shareholders in large private hospitals. Reminder: capitalism: is the most developed and exploitative socio-economic system. So the social character of health care is in conflict with the commercialization of health care. The woman becomes a commodity and under this system, she is powerfully exploitable in every possible way.

With the witch-hunt, an important field of therapeutic knowledge was essentially lost. Then, with the scientific advancement of medicine, the victory of doctors was essentially established. In cyprus the choice of the gynaecologist as the only solution has now been naturalized. There is a strong culture of medicalization. Most women do not know how our bodies work, so we are afraid. For us there is the disempowerment and the distraction of knowledge and for gynaecologists there is all the knowledge and power in their hands. They have convinced us they are necessary and we are convinced that we must to put them in their place.

[1] Midwives, according to cypriot law, are allowed to provide maternity care autonomously. The main reasons why midwives cannot attend to women autonomously are that there are no freelance professional midwives, understaffing of public and private hospitals limits the activities of midwives. The shortage of midwives is a result of the way midwifery education is provided in cyprus, which until now has been based on the programming of the ministry of health.

*Feminist Group Eutopia

Φεμινιστική ομάδα Ευτοπία

femeutopia@riseup.net

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΑΠΟ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥΣ

Με αφορμή μία παλαιότερη είδηση θέλουμε να υπενθυμίσουμε τα εγκλήματα που συμβαίνουν από γυναικολόγους προς τα γυναικεία σώματα που παραμένουν επιμελώς αόρατα.

«Μόνο η μάμα, ο παπάς και ο γιατρός δικαιούνται να με ακουμπούν στις... περιοχές μου! Έτσι μου είπαν η μάμα και ο παπάς»: κοριτσάκι 9 χρονών.

Η σχέση ασθενή-γιατρού είναι οικονομική, ιδεολογική και εξουσιαστική. Η ειδικότητα του γιατρού είναι δύσκολο να συγκριθεί με άλλα επαγγέλματα παροχής υπηρεσιών, αφού ο ασθενής αφήνει συχνά στα χέρια του γιατρού τη ζωή του και τη σωματική του ακεραιότητα. Ειδικότερα η σχέση γυναικολόγων – γυναικών που συμπεριλαμβάνει εξέταση σε καίρια σημεία του κορμιού μίας γυναίκας.

Το κοριτσάκι που της έχουν μάθει οι γονείς της ότι μόνο αυτοί και ο γιατρός της μπορούν να την ακουμπούν στις «περιοχές της» μεθαύριο θα γίνει γυναίκα. Και θα αναπαράγει μέσα από τον κοινωνικό της ρόλο (σαν μάνα, δασκάλα, φροντίστρια, θεία κλπ) αυτό που της έχουν διδάξει: την «αυθεντία» του γιατρού. Η γυναίκα/ασθενής, έχοντας εξιδανικεύσει τον γυναικολόγο, δέχεται άκριτα το κάθε τι: από την ιατρική γνωμάτευση, μέχρι την φαρμακευτική θεραπεία αλλά και τα αγγίγματα του γυναικολόγου με το πρόσχημα της εξέτασης.

Οι γυναικολόγοι, όπως και οι φαρμακοβιομηχανίες, αλλά και γενικά ολόκληρη η επιστημονική κοινότητα του χώρου υγείας, έχει κερδίσει την αίγλη του περισσότερου κόσμου και μία «καθαρότητα» μέσα στην κοινωνία που τους επιτρέπει να «δουλεύουν» ανενόχλητοι, να πειραματίζονται με τις ζωές μας και μερικές φορές να καταστρέφουν την ψυχική μας υγεία στο όνομα της ίδιας της υγείας! Γιατί όταν η ζωή σου και η σωματική σου ακεραιότητα εξαρτάται είτε από μια εξέταση και μία διάγνωση σε θέματα που εσύ δεν έχεις καμία γνώση, είτε από ένα νέο φάρμακο ή εμβόλιο, είτε από μία νέα τεχνική χειρουργικής κτλ, τότε δημιουργείται μία σχέση άνιση, μία σχέση εξουσίας, η οποία θα ήθελες να πιστεύεις ότι φιλτράρετε από κάποιους εφαρμοστέους κανόνες ηθικής αλλά δυστυχώς για εμάς κάτι τέτοιο δεν ισχύει.

Από την ειδική νομοθεσία αναφορικά με τα δικαιώματα ασθενή στον Περί της Κατοχύρωσης και της Προστασίας των Ασθενών Νόμος (1) (Ι)/2005, ο οποίος κατοχυρώνει τα δικαιώματα των ασθενών της κυπριακής δημοκρατίας, σημειώνουμε εδώ κάποιους νόμους: α) αξιοπρεπής μεταχείριση, β) το δικαίωμα σε πληροφόρηση, γ) η φροντίδα υγείας παρέχεται με τη συγκατάθεση του ασθενή και όπου είναι αδύνατο να ληφθεί η φροντίδα υγείας επιβάλλεται ως επείγουσα, μπορεί να παρασχεθεί μόνο αν κριθεί ότι είναι προς όφελος του ασθενή, συνάδει με το καλώς νοούμενο συμφέρον του και λαμβάνει υπόψη τις προηγουμένως τυχόν εκφρασθείσες επιθυμίες του, δ) δικαίωμα ενημέρωσης, πρόσβασης και αντίρρησης σε σχέση με πληροφορίες που αφορούν τον ίδιο τον ασθενή και περιλαμβάνονται σε ιατρικά αρχεία, που ο παροχέας υπηρεσιών υγείας οφείλει να τηρεί κτλ.

Αν και διαβάζουμε ότι υπάρχουν όλοι αυτοί οι κατοχυρωμένοι νόμοι προς διαφύλαξη του ασθενή, την ίδια στιγμή αρκετοί γυναικολόγοι με την πρώτη ευκαιρία, ανενόχλητοι και με θράσος, ασελγούν στα γυναικεία σώματα ανεμπόδιστα κάτω από την λευκή στολή τους, κάνοντας εν τέλει εμάς να νιώθουμε ένοχες και μήπως και κάπως ηλίθιες που κρίνουμε έναν γιατρό!

Αλλά για να μην κατηγορηθούμε για δαιμονοποίηση της ιατρικής επιστήμης, δεν λέμε ότι η ιατρική επιστήμη δεν έχει προσφέρει θετικά αποτελέσματα, όπως για παράδειγμα την αύξηση προσδόκιμου ζωής. Δεν λέμε ότι όλοι οι γιατροί δρουν αντεπαγγελματικά. Αυτό που λέμε είναι κάτι πολύ συγκεκριμένο: πολλοί γυναικολόγοι ασελγούν χωρίς κανένα έλεγχο πάνω στα γυναικεία σώματα. Λέμε επίσης ότι οι γυναίκες πρέπει να αποκτήσουν πρόσβαση στη γνώση σχετικά με κάτι που τις αφορά τόσο άμεσα- το σώμα τους και πώς αυτό εξετάζεται. Λέμε ότι τον έλεγχο και την τελευταία λέξη πρέπει να την έχει η γυναίκα, επειδή είναι δικό της το σώμα – δικής της και η απόφαση.

Ο έλεγχος στα γυναικεία σώματα ξεκινά από την παιδική ηλικία και συνεχίζεται μέχρι τα βαθιά γεράματα, λες και πρόκειται για ωρολογιακές βόμβες. Παλιά είχαν υποτιμήσει τα γυναικολογικά θέματα σε απλές «νευρώσεις και υστερία» και σήμερα υποτιμούνται ακόμη, ταυτίζοντας την γυναικεία συμπεριφορά με τις ορμόνες και την σεξουαλικότητά μας. Παραγνωρίζεται η διαφορετικότητα των γυναικείων σωμάτων. Οι πλείστες έρευνες συνεχίζουν να αδιαφορούν στο πώς ένα γυναικείο κορμί, με τον καταμήνιο κύκλο περιόδου του και τα λοιπά, μπορεί να αντιδράσει διαφορετικά στα φάρμακα και στις ιατρικές επεμβάσεις.

Πολλές φορές η άγνοιά μας σε βασικά γυναικολογικά θέματα ή η λάθος αντίληψη για το πώς πρέπει να γίνεται μία γυναικολογική εξέταση δημιουργεί ενοχές και τύψεις που οδηγούν στη σιωπή των εγκληματικών πράξεων ενός γυναικολόγου. Ο κυρίαρχος λόγος για τα γυναικεία σώματα εκπορεύεται από το ιατροφαρμακευτικό βιομηχανικό κατεστημένο, από περιοδικά και το διαδίκτυο που προπαγανδίζουν τα οικονομικά συμφέροντα αυτού του κατεστημένου. Από τη μία ήμαστε εμείς, οι γυναίκες και τα σώματά μας, με την κατακερματισμένη μας γνώση σε σχέση μ' αυτά, τη μοναξιά και το άγχος που προκαλεί, και από την άλλη όλοι όσοι έχουν ή θεωρούν ότι έχουν, προνόμια πάνω μας, από εραστές και πατεράδες μέχρι αφεντικά και γυναικολόγους.

Η γυναικεία βιολογία, σεξουαλικότητα και συμπεριφορά καθορίζεται, ως επί το πλείστον, από εξωτερικούς παράγοντες. Το κράτος προωθεί το μονοπώλιο της ιατρικής γνώσης και θεραπείας πάνω στα σώματά μας, ενώ η πρόσβαση στην υγεία όπως και η αυθαιρεσία των γιατρών εξαρτάται και από την ταξική μας θέση. Είναι καιρός να αντιστρέψουμε τους όρους που καθορίζεται η γνώση και ο έλεγχος πάνω μας. Να διερευνήσουμε νέα πεδία γνώσης βασισμένα πάνω στην γυναικεία εμπειρία μας και να ρυθμίσουμε εμείς τους όρους της ιατρικής παρέμβασης. Προτείνουμε το μοίρασμα εμπειριών που έχουμε ζήσει, την ανάλυση των ζητημάτων που μας αφορούν, δηλαδή, με άλλα λόγια, προτείνουμε τη συλλογική αυτομόρφωση, που έχει αποδειχθεί κρίσιμης σημασίας για την απόκτηση φωνής και ελέγχου πάνω μας αλλά και πάνω στον κάθε λογής «αυθεντία» γυναικολόγο. Είναι επιτακτική ανάγκη να σταθούμε απέναντι στην υποτίμηση και τον έλεγχο των σωμάτων μας και ο μόνος τρόπος είναι να σταθούμε η μία δίπλα στην άλλη.

Υ.Γ: Επειδή έχουμε βρεθεί όλες και όλοι να ακούμε σε παρέες από γυναίκες, τα τελευταία χρόνια, να εξιστορούν με ντροπή και θυμό μία προσωπική τους ιστορία ή κάτι που έχουν ακούσει σχετικά με χυδαίες συμπεριφορές γυναικολόγων.

Δεν είμαι (η) μόνη - Δεν είσαι (η) μόνη!

Φεμινιστική ομάδα Ευτοπία femeutopia femeutopia@riseup.net

Μια κριτική στις καισαρικές

Όσα αποτυπώνονται πιο κάτω, δεν είναι προβληματισμοί που θέλουμε απλώς να μείνουν κάπου γραμμένοι. Αναδεικνύοντας τέτοια ζητήματα, ψάχνουμε συνάμα τρόπους για αγώνες. Η σχέση μας με τα σώματά μας και η επαφή μας με τη γυναικολογία είναι θέματα που σχεδόν ποτέ δεν συζητιούνται πολιτικά, ούτε γίνονται αντιληπτά ως πεδία ανταγωνισμού.

Ένα από τα θέματα που ασχολείται η ομάδα μας είναι το φαινόμενο των μαζικών καισαρικών. Παρά τα αποδεδειγμένα οφέλη που προσφέρει ένας φυσικός τοκετός, τόσο στο νεογέννητο όσο και στη γυναίκα, οι γεννήσεις με καισαρική φαίνεται να κανονικοποιούνται. Η Κύπρος κατέχει το υψηλότερο ποσοστό καισαρικών (70%) ανάμεσα στις χώρες της ΕΕ, την στιγμή που ο ΠΟΥ θεωρεί πως το ποσοστό αυτό δε θα έπρεπε να ξεπερνά το 15%. Αν λάβουμε υπόψη τα προηγούμενα λόγια μας (άρθρο για την ιστορική αναδρομή της γυναικολογίας), καταλαβαίνουμε ότι αυτοί οι αριθμοί αυξάνονται λόγω ιατρικοποίησης και, κατ' επέκταση, εμπορευματοποίησης του τοκετού.

Η κατάχρηση των καισαρικών εντείνεται πρωτίστως από τους ίδιους τους γιατρούς, αφού αποτελεί για τους ίδιους την πλέον βολική μέθοδο. Από τη μία, οι γιατροί προσπαθούν να απλοποιήσουν τις συνθήκες του επαγγέλματός τους, καθώς με τις προγραμματισμένες καισαρικές υπάρχει, εξορισμού, η δυνατότητα να καθορίζουν το πρόγραμμά τους: είναι χρονικά σύντομες και καθορισμένες. Οι γεννήσεις με καισαρική ελαχιστοποιούν τις πιθανότητες να γεννηθεί ένα παιδί σε «ακατάλληλες» ώρες και εποχές (πχ. αργά το βράδυ ή κατά τη διάρκεια των διακοπών). Επιπλέον η γέννηση με καισαρική διαρκεί περίπου μισή ώρα, την στιγμή που μια φυσιολογική γέννα μπορεί να έχει διάρκεια πάνω από 24 ώρες. Από την άλλη, οι καισαρικές τομές είναι πιο κερδοφόρες, αφού κοστίζουν περισσότερο και διαρκούν λιγότερο. Σε ότι αφορά τα ιδιωτικά νοσηλευτήρια, προστίθενται οι περισσότερες μέρες νοσηλεία που μεταφράζονται σε περισσότερα κέρδη.

Για την επίτευξη των μαζικών καισαρικών, οι γυναικολόγοι χρησιμοποιούν την εξουσία τους, σαν άνδρες και σαν γιατροί, καταλήγοντας σε κινδυνολογίες, ώστε να φέρουν τις γυναίκες πιο κοντά στη καισαρική. Γίνεται μια ύπουλη προπαγάνδιση υπέρ των καισαρικών είτε εκ των προτέρων, είτε την τελευταία στιγμή, ασκώντας πίεση στις εγκυμονούσες την πιο κρίσιμη στιγμή. Ένας συχνός τρόπος, είναι η χρήση συνθετικής ωκυτοκίνης (ή κάποιου άλλου φαρμάκου), για την πρόκληση συσπάσεων. Η χρήση της ωκυτοκίνης, όμως, συνδέεται με βραδυκαρδίες για τα νεογέννητα, με τις εγκυμονούσες να μην έχουν άλλη επιλογή από την καισαρική.

Έτσι, παρατηρούμε πως χάνεται η κουλτούρα του φυσιολογικού τοκετού και στη θέση του συγκροτείται μια κουλτούρα όπου κανονικοποιεί την γέννα με καισαρική, νομιμοποιώντας την ως την μοναδική λύση. Τα κριτήρια για την επιλογή του τρόπου με τον οποίο θα γεννήσει μια γυναίκα παύουν να είναι επιστημονικά και αντικαθίστανται από οικονομικές συνιστώσες. Τέλος, υπογραμμίζουμε πως οι αναίτιες καισαρικές, στο όνομα της «ασφάλειας», αποτελούν γυναικολογική βία, η οποία βασίζετε και αυτή στην πυραμίδα σεξισμού, με κοινωνικές και ιστορικές ρίζες.

*Φεμινιστική Ομάδα Ευτοπία

Φεμινιστική ομάδα Ευτοπία

femeutopia@riseup.net

Η επίθεση από τους φρουρούς της «αγίας κυπριακής οικογένειας» σε εκδήλωση των ΛΟΑΤΚΙ ατόμων στο ΤΕΠΑΚ, δεν είναι ένα μεμονωμένο γεγονός αλλά η κορυφή του παγόβουνου.

Τα έμφυλα πρότυπα και οι σχέσεις εξουσίας που βασίζεται η κοινωνία μας καθιστούν εξ ορισμού «αφύσικο» και «ανώμαλο» ότι δεν μπορεί να ταιριάξει στις καταπιεστικές ταυτότητες του «ετερόφυλου άντρα προστάτη» και της «μονογαμικής γυναίκας μάνας» που επιβάλει η πατριαρχική οικογένεια. Στους ρόλους δηλαδή που οι σεξιστικές και ομοφοβικές συμπεριφορές, η έμφυλη καταπίεση και ο αποκλεισμός της διαφορετικότητας είναι η κυρίαρχη συνθήκη και το βλέπουμε να εκδηλώνεται καθημερινά σε όλο το πλέγμα της κοινωνικής ζωής: στο σχολείο, στην δουλειά, στο δρόμο, στους συγγενείς και στο σπίτι. Για αυτό τον λόγο δεν μας κάνει καθόλου εντύπωση που μια ομάδα φασιστών/τραμπούκων αποφάσισε με την βία να τρομοκρατήσει την προσπάθεια των ΛΟΑΤΚΙ ατόμων να κάνουν ορατή την «διαφορετικότητα» τους στον δημόσιο χώρο.

Οι φασίστες και οι συντηρητικές πολιτικές δυνάμεις γνωρίζουν πολύ καλά πως η «αγία κυπριακή οικογένεια» είναι το ιερό θεμέλιο όλου του ελληνοχριστιανικού έθνους και του καπιταλιστικού κράτους. Γνωρίζουν πολύ καλά πως η οικογένεια καλείτε να αναπαράξει, βιολογικά και ιδεολογικά, όλες τις σχέσεις εκμετάλλευσης και εξουσίας που δομούν τον καπιταλιστικό κόσμο. Ο θεσμός της οικογένειας είναι αυτός που θα δημιουργήσει τους νέους «εργάτες-κουβαλητές» και τις «εργάτριες-νοικοκυρές», την αριθμητική αύξηση των αντρών-στρατιωτών που θα προστατεύσουν το έθνος και την μητέρα πατρίδα, ο θεσμός που θα δημιουργήσει τους μηχανισμούς αυτοπειθάρχισης και αυτοκαταστολής που θα σε κάνουν υπάκουο πολίτη του κράτους. Η απόρριψη του μάτσο-άντρα, οι δυναμικές και «αρρενωπές» γυναίκες και τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα, είναι για τους φασίστες και τους συντηρητικούς μια ζωντανή ύπαρξη αμφισβήτησης των κυρίαρχων (έμφυλων και μη) σχέσεων ανισότητας και εξουσίας.

Ως φεμινιστική ομάδα Ευτοπία ξέρουμε πως οι φασιστικές, σεξιστικές και ομοφοβικές συμπεριφορές και επιθέσεις είναι μια ακραία έκφραση της αντροκρατικής και καπιταλιστικής κοινωνίας και δεν μπορεί να σταματήσει ούτε αν πάνε οι φασίστες στην φυλακή, ούτε αν αυξηθούν οι ποινές για πράξεις και ρητορικές μίσους. Πιστεύουμε πως όλες οι παραλλαγές του σεξισμού και του ρατσισμού είναι ριζωμένες σε ολόκληρο τον κοινωνικό ιστό (αλλά και στο κράτος) και δεν αποτελούν αποκλειστικό πρόβλημα των «φασιστών» ή της «θεσμικής ανεπάρκειας». Ο σεξισμός και η ομοφοβία βρίσκεται σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής και πρέπει να οργανωθούμε συλλογικά και εμείς σε όλα τα επίπεδα.

Ας σταθούμε δίπλα σε όσους/ες/α δεν χωράμε στα καλούπια του «σκληρού άντρα», της «συναισθηματικής γυναίκας». Ας αποδεχτούμε τις επιθυμίες μας που πάνε πέρα από την ετεροφυλόφιλη σεξουαλικότητα και ας αγκαλιάσουμε όσους/ες/α αμφισβητούν τους οικογενειακούς ρόλους και ταυτότητες. Ας γίνουμε η απειλή των έμφυλων ρόλων τους.

. . .ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΓΩΝΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Φεμινιστική ομάδα Ευτοπία

Femeutopia

femeutopia@riseup.net

Ο μύθος της ειρηνικής πολιτισμένης κοινωνίας καταρρέει αστάματητα.

Αυτό το σύστημα που μας παρουσιάζεται στην δύση και στις πόλεις ως ένα σύστημα ειρήνης, δημοκρατίας και πολιτισμού σε αντίθεση δήθεν με τους "βάρβαρους". Η πραγματικότητα έρχεται να το διαψεύσει. Η βία, η υποτίμηση, ο πόλεμος και η καταστροφή είναι δομικά στοιχεία του πατριαρχικού-καπιταλιστικού συστήματος.

Ενόσω οι φασίστες επιτίθονται και τρομοκρατούν πληθυσμούς υποτιμημένων εργατών και εργατριών και των παιδιών τους, όπως στη Χλώρακα και τη Λεμεσό, ενόσω τα ευρωπαϊκά κράτη δολοφονούν κατά εκατοντάδες αυτούς τους ανθρώπους στα θαλάσσια και χερσαία σύνορα όπως στην Πύλο και στον Έβρο, έχουμε καθημερινά γεγονότα βιασμών και γυναικοκτονιων.

Μέσα σε μόλις δύο μέρες, στην κυπρο, υπήρξε μαζικός βιασμός 20χρονης τουρίστριας από την Αγγλία και καταγγελία ανήλικου κοριτσιού για το συνεχή βιασμό της από τον ανάδοχο πατέρα της.

Όσον αφορά τον βιασμό της 20χρονης, αυτός έγινε από πέντε ισραηλίτες στην Αγιά Νάπα, θυμίζοντάς μας την υπόθεση του 2019 όπου ενώ οι ισραηλίτες είχαν καταγγελθεί τελικά φυλακίστηκε η καταγγελόμενη. Ο άγριος καπιταλιστικός τουρισμός της Αγίας Νάπας είναι πλήρως συνδεδεμένος με την κουλτούρα του βιασμού, αφού είναι ξεκάθαρο πως χιλιάδες αρσενικά από όλες τις χώρες συρρέουν καθημερινά εκεί βάζοντας ως στόχο το να ικανοποιηθούν σεξουαλικά με κάθε κόστος, είτε με την βία, είτε με ουσίες, είτε με χρήμα, είτε με αποπλάνηση. Στο κάτω κάτω σε μέρη σαν την Αγιά Νάπα το κύριο και πραγματικό προϊόν είναι τα σώματα των γυναικών. Όσο αφορά το γεγονός ότι οι συλληφθέντες είναι ισραηλίτες δεν θα μας φανεί καθόλου παράξενο αν η διαρκής σύναψη γεωπολιτικών συμφωνιών Ισραήλ-Κύπρου, απλώνει το χεράκι της και σε τέτοια ζητήματα διεκδικόντας ουσιαστικά ευνοϊκότερη διαχείριση σε βιαστές από τέτοιες χώρες.

Από την άλλη μεριά, ο διαρκής βιασμός μιας μικρής κοπέλας από έναν άντρα που ανέλαβε την κηδεμονία της μέσα σε μια ανάδοχη οικογένεια μας φανερώνει την αστείρευτη βία που υπάρχει πίσω από τις κλειστές πόρτες των σπιτιών, στην ιδιωτική σφαίρα που τόσο πολύ εξαγιάζουν με τις αφηγήσεις του έρωτα, της οικογένειας και της γονεϊκότητας.

Ο άντρας πατριάρχης, που δεν του φτάνει ο έλεγχος που έχει στο σώμα της γυναίκας "του", απλώνει συχνά τα χέρια του και στις υπόλοιπες θηλυκότητες της οικογένειας. Εγγονές, κόρες, ανιψιές, αλλά και νεαρά αγόρια στιγματίζονται για πάντα από τα βρώμικα χέρια των διεστραμμένων "στυλοβατών της οικογένειας". Όλες αυτές οι περιπτώσεις είναι απλά η κορυφή του παγόβουνου. Το πατριαρχικό καθεστώς ειναι ένα καθεστώς σιωπής.

Για εμάς είναι πάρα πολύ σημαντικό, η ίδια βαρύτητα, η ίδια ταχύτητα και η ίδια οργανωτική συναίνεση και συμπόρευση που παράγεται όταν υπάρχουν φασιστικά γεγονότα, να ξεκινήσει να ισχύει και για τα ζητήματα που αφορούν τους βιασμούς και την διάχυτη και συστημική πατριαρχία. Είναι αδιανόητο να κλαίμε και να στεναχωριόμαστε μόνες μας, καταπίνοντας κάθε μέρα κι άλλο πόνο. Μόνο με την μαζική και διαρκή δράση θα καταφέρουμε να θεμελιώσουμε το φεμινιστικό αγώνα ως ένα πραγματικό και σοβαρό αγώνα- έναν αγώνα αντίθετο και ενάντια με την καρικατούρα που χτίζουν κάποιες και κάποιοι στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και στα ΜΜΕ.

Ο αντισεξισμός, όπως και ο αντιφασισμός, πρέπει να γίνει το αντίπαλο δέος σε όσους συγκαλύπτουν βιασμούς και παρενοχλήσεις, σε όσους χτίζουν ομάδες συμφερόντων που καταπατούν την ελευθερία των γυναικών έχοντας ως στόχο την εναντιώση στο συνολικό σύστημα της καπιταλιστικής πατριαρχίας που ευθύνεται για τα δεινά των καιρών μας.

Στο δρόμο για τις φωνές των άφωνων, γιατί το προσωπικό είναι πολιτικό, και ο ιδιωτικός χώρος πρέπει να σταματήσει να είναι η αρένα της καταστροφής των ψυχών.

Φεμινιστική ομάδα Ευτοπία Femeutopia femeutopia@riseup.net

Λέρα κιτίου καθοριστή

Μέσα στην αίθουσα δικαστηρίου, στο επαρχιακό δικαστήριο λάρνακας, βρεθήκαμε μαζί με τη γυναίκα καταγγέλλουσα και, στο σκαμνί του κατηγορουμένου, το βιαστή κιτίου. Η ατμόσφαιρα είναι πάντα ασήκωτη όταν βρίσκεσαι στον ίδιο χώρο με έναν βιαστή/κακοποιητή.

Η δικαστής διαβάζει τη μαρτυρία της καταγγέλλουσας: "[...] ένας ιερέας από την ελλάδα όταν είχα πάει εκδρομή και του είπα τι μου είχε συμβεί από το κιτίου μου είπε: "Τέκνον μου είσαι κατα το ήμισυ ευλογημένη". Ενώ ένας άλλος ιερέας μου είπε: "δωσε του συγχώρεση παιδί μου".

Ξέραμε ότι συγκαλύπτεται ο βιασμός κυρίως όταν έρχεται από υψηλής θέσης άντρες, ξέραμε ότι το κάνουν κι άλλοι, ξέραμε ότι είναι δύσκολο να το ξεστομίσει μία γυναίκα. Αυτό που δεν ξέραμε, αλλά το μάθαμε καλά μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου εκείνη την ημέρα, είναι ότι ακόμη και η πιο πιστή ακόλουθη της εκκλησίας, ακόμη και η πιο βαθιά θρησκευόμενη χριστιανή που θα ζητήσει συγχώρεση και γαλήνη από την θεό της, δεν άντεξε να μην μιλήσει, δεν μπόρεσε να το κρατήσει σαν ένα ντροπιαστικό μυστικό μέσα της. Το είπε, το κατέθεσε δίνοντας το παράδειγμα και σε άλλες γυναίκες να σπάσουν τη σιωπή και να πράξουν παρομοίως.

Η ιστορία αυτή έρχεται για άλλη μία φορά να καταδείξει ότι δεν είναι υπερβολή που λέμε ότι σε κάθε στενό, σε κάθε ιερο εξεταστήριο, σε κάθε γραφείο γυναικολογικής εξέτασης, σε κάθε βόλτα ή και σχέση, οι γυναίκες είναι εν δυνάμει θύματα βιασμού, ή/και σεξουαλικής κακοποίησης, ή/και παρενόχλησης, ή/και εκφοβισμού από σεξιστικό λόγο, ή/και χυδαίου μισογυνιστικού βλέμματος.

Το "φαινόμενο κιτίου"

Το "φαινόμενο κιτίου" μπαίνει στην εξίσωση της ανάλυσης μας, σαν (ένα ακόμη) αποτέλεσμα της κουλτούρας του βιασμού. Δηλαδή, το "φαινόμενο κιτίου" δεν είναι σπάνιο αλλά πολύ συχνό φαινόμενο- παιδί της κουλτούρας του βιασμού. Το "φαινόμενο κιτίου" συμπεριλαμβάνει το προφιλ εκείνου του άντρα σε θέση εξουσίας που είναι εξασφαλισμένος με τρομερές διασυνδέσεις. Καλλιεργημένος με ένα τρομερό εγωισμό, ναρκισσισμό και υπεροπτισμό. Είναι εκείνος που ξέρει ότι μπορεί να χρησιμοποιήσει την δύναμή του για να κάνει ότι γουστάρει, να πραγματοποιήσει την πιο εμετική φαντασίωσή του, χωρίς να έχει τίποτα και κανέναν να φοβηθεί.

Αυτό το φαινόμενο το είδαμε πολλές φορά να αλλάζει πρόσωπα μέσα στην ιστορία: νίκος μεταξάς, στέλιος στυλιανού, σάββας στυλιανός και άλλοι. Ο κιτίου έμεινε ατιμώρητος. Αθωώθηκε όταν καταγγέλθηκε από την πρώτη γυναίκα για βιασμό. Του δόθηκε ποινή-κοροϊδία όταν κατηγορήθηκε για "άσεμνη πράξη" ενώ δεν διερευνήθηκαν ποτέ οι προηγούμενες (έξι σε αριθμό) καταγγελίες εναντίον του. Ζει ελεύθερος και ουδεμία ποινική καταδίκη δεν έχει να εκτίσει. Ο νόμος λύγισε μπροστά στην διεφθαρμένη δύναμη που έχει.

Εμείς, εσείς, όλες και όλοι, ξέρουμε: ο κιτίου δεν παρενόχλησε μόνο μια φορά. Ο κιτίου δεν βίασε μόνο μια φορά. Αλλά ο κιτίου για άλλη μία φορά αθωώθηκε. Γιατί;

Κανένας βιασμός δεν είναι μεμονωμένο περιστατικό. Κανένας βιαστής δεν είναι τέρας ή δράκος βγαλμένος μέσα από κάποια ταινία θρίλερ. Κανένας βιασμός δεν συμβαίνει κάτω από ειδικές συνθήκες. Κανένας βιαστής ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΡΑΤΣΑ ΕΙΔΙΚΗ. Μπορεί να είναι ο γυναικολόγος σου, μπορεί να είναι ο σύντροφός σου, μπορεί να είναι ο ιερέας σου, ακόμη και ο ιδιος σου ο πατέρας.

Η κουλτούρα του βιασμού δεν είναι ένα θεωρητικό-αφαιρετικό σχήμα, είναι η συνέπεια της συνολικής ετεροσεξιστικής πατριαρχικής κουλτούρας, είναι η καθημερινή βιωμένη εμπειρία μας. Και είναι τις περισσότερες φορές άρρητη, συγκαλυμμένη, ένα κοινό μυστικό.

Η κουλτούρα του βιασμού είναι το γενικό πλαίσιο μέσα στο οποίο λαμβάνουν χώρα ποικίλες μορφές σεξουαλικοποιημένης βίας: βία σωματική, βία ψυχολογική, βία λεκτική.

Η αστική δημοκρατική δικαιοσύνη

Σαν φεμινίστριες είμαστε πολύ ενοχλημένες και άκρως αντίθετες με την αναφορά στο έγκλημα βιασμού του βιαστή κιτίου από το δικαστήριο κατα τη διάρκεια της εκδίκασης της όλης υπόθεσης ως "άσεμνη πράξη". Καμία τέτοιου τύπου αναφορά για έναν βιασμό δεν μπορεί να συμπεριλάβει και να εξηγήσει την πραγματική συνθήκη της κακοποίησης που βίωσε μία γυναίκα.

Είναι βιασμός.
Είναι σεξουαλική παρενόχληση.
Είναι σεξουαλική κακοποίηση.
Πες το με το όνομά του.
Ονόμασε το έγκλημα.

Με το να τροποποιούμε τα ονόματα αυτών των εγκλημάτων, μας κάνει κομμάτι της συγκάληψης του βάρους που κουβαλάνε αυτά τα εγκλήματα.Η αστική δημοκρατική δικαιοσύνη αποφασίζει να ονομάζει το έγκλημα του βιασμού ως "άσεμνη πράξη". Αποφασίζει στην πρώτη καταγγελία για βιασμό από το κιτίου σε αθώωσή του. Και αφού τον δικάζει για την δεύτερη καταγγελία βιασμού και τον βρίσκει ένοχο αποφασίζει να τον αφήσει ελεύθερο.

Δεν είναι κάποιο λάθος του δικαστικού συστήματος. Είναι η διαρκής συγκάλυψη «δυνατών» ατόμων- με κύρος και εξουσία. Είναι η ποινικοποίηση των γυναικείων φωνών που προσπαθούν να σπάσουν τη σιωπή, των προσπαθειών εξάλειψης της αντίστασης και της αλληλεγγύης σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας. Είναι το μακρύ χέρι που πεφτει σαν πελεκις προστάζοντάς σε να κοιτάς τη δουλειά σου και να εμπιστεύεσαι τη ζωή σου στα χέρια του κράτους.

Η οργή μας ας γίνει η φωτιά που θα κάψει κάθε "φαινόμενο κιτίου".
Η οργή μας ας γίνει η φωτιά που θα καρβουνιάσει όλη την αδίστακτη κουλτούρα βιασμού.
Η οργή μας ας γίνει η φωτιά που θα δικαιώσει όσες αδελφές μας αδικήθηκαν.

Καμία μόνη - Καμία ανοχή σε κανένα βιαστή!

Φεμινιστική ομάδα Ευτοπία Femeutopia femeutopia@riseup.net

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ QUEER ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

ΣΩΜΑΤΑ ΔΙΧΩΣ ΣΥΝΟΡΑ – ΖΩΕΣ ΠΟΛΥΧΡΩΜΕΣ

Η καταπίεση που υφίστανται τα queer άτομα μέσα στην κοινωνία, η οποία κατακλύζεται από τον σεξισμό, είναι ένα ζήτημα που μας αφορά. Αντιλαμβανόμαστε πως τα ζητήματα φύλου και σεξουαλικότητας είναι και πολιτικά ζητήματα και ως τέτοια θέλουμε να τα αντιμετωπίζουμε. Ο σεξισμός και η πατριαρχία είναι ριζωμένος σε ολόκληρο τον κοινωνικό ιστό. Το ίδιο το κράτος τα συντηρεί, ξερνώντας όλη αυτή την αρρωστημένη ιδεολογία στις κοινωνικές ομάδες που βάλλονται. Το κυπριακό κράτος προσπαθεί να κρατήσει την queer κοινότητα στην αορατότητα, αδιαφορώντας για την ύπαρξη και τις ανάγκες της, καθώς την ίδια ώρα συγκαλύπτει τη βία που υφίσταται. Έτσι, οι αγώνες των queer, όπως και των υπόλοιπων καταπιεσμένων κοινωνικών συνόλων, θεωρούμε απαραίτητο να ξεφεύγουν από τα όρια των θεσμικών διεκδικήσεων και να διαχέονται σε ένα ευρύτερο πλαίσιο, δημιουργώντας προϋποθέσεις για να σπάμε τους αποκλεισμούς και τον στιγματισμό.

Η απόρριψη των έμφυλων ρόλων – και κατ' επέκταση του δίπολου άνδρας/γυναίκα – είναι μια ζωντανή ύπαρξη αμφισβήτησης των κυρίαρχων έμφυλων σχέσεων ανισότητας και εξουσίας. Στηρίζουμε κάθε άνθρωπο που πλήττεται από τα συστήματα καταπίεσης, που συντηρεί το κράτος, αλλά και τα συντηρητικά κομμάτια της κοινωνίας. Στεκόμαστε πάντα αλληλέγγυες με κάθε πλάσμα που αναγκάζεται να ζει στα πλαίσια της ετεροκανονικότητας. Στεκόμαστε δίπλα στα queer άτομα που διεκδικούν – κυριολεκτικά και μεταφορικά – χώρο, διεκδικώντας την ορατότητά τους στην κοινωνία!

*Φεμινιστική Ομάδα Ευτοπία

Φεμινιστική ομάδα Ευτοπία femeutopia@riseup.net

...για τις 8 Μαρτίου (παγκόσμια ημέρα της γυναίκας)

Εντοπίζεται μια δυναμική προσπάθεια για παρερμήνευση της σημερινής μέρας. Για παρερμήνευση του πολιτικού και ριζοσπαστικού χαρακτήρα που είχαν (και έχουν) οι γυναικείες κινητοποιήσεις και διεκδικήσεις, μετατρέποντάς τις σε μια καπιταλιστική γιορτή.

Το γεγονός ότι η μέρα αυτή «γιορτάζεται» προσφέροντας λουλούδια και άλλα δώρα στις γυναίκες ή δίνοντας προσφορές σε «γυναικεία» προϊόντα (πχ . προϊόντα ομορφιάς ή οικιακές συσκευές), υπογραμμίζει την προσπάθεια αποπροσανατολισμού της συγκεκριμένης μέρας από την κοινωνικο-πολιτική της χροιά, μετατρέποντάς την σε μια θεσμική επετειακή μέρα, με όρους αγοράς και κατανάλωσης. Κάπως έτσι, ύπουλα και διακριτικά, εργαλειοποιούνται οι κοινωνικοί αγώνες, με τρόπους που να γεννούν δήθεν ανάγκες για κατανάλωση, οι οποίοι παράλληλα παγιώνουν τους έμφυλους ρόλους που κλεινόμαστε καθημερινά να επιτελούμε (της καθωσπρέπει νοικοκυράς, της ελκυστικής γυναίκας, κλπ).

Ταυτόχρονα, παρατηρούμε πως οι κυρίαρχες αφηγήσεις προσπαθούν να μας πείσουν πως οι κοινωνίες της δύσης έχουν λυμένα τα ζητήματα που αφορούν το φύλο και την σεξουαλικότητα, θέτοντας τις φεμινιστικές διεκδικήσεις υπερβολικές, άτοπες και αναχρονιστικές. (αφού υπάρχουν και γυναίκες στη βουλή, όλα καλά!)

Σε όλους αυτούς, πολύ απλά, απαντούμε πως πολλ@ από εμάς ΑΚΟΜΗ καθημερινά:

- μας παρενοχλούν σεξουαλικά και μας βιάζουν
- φοβόμαστε τόσο στο δημόσιο, όσο και στους ιδιωτικούς μας χώρους
- νιώθουμε ανασφάλεια σε φαινομενικά ελεγχόμενους και ασφαλείς χώρους (πχ. με τους συζύγους μας, με τους γιατρούς μας)
- αντιμετωπίζουμε στους εργασιακούς μας χώρους την υποτίμηση λόγω φύλου και σεξουαλικών προτιμήσεων, η οποία εκφράζεται και με μισθολογική ανισότητα
- δεχόμαστε την κοινωνική πίεση, ώστε να συμπεριφερόμαστε σύμφωνα με τους έμφυλους ρόλους μας
- βρίσκουμε εμπόδια στην προσπάθεια για αυτοδιάθεση των σωμάτων μας

Ως εκ τούτου, η μέρα αυτή δεν είναι μονάχα μια μέρα μνήμης των αγώνων των προηγούμενων χρόνων. Για μας η μέρα αυτή, όπως και κάθε άλλη μέρα, είναι μια ακόμα ευκαιρία να διεκδικούμε καθημερινά και συλλογικά σχετικά με τα ζητήματα φύλου και σεξουαλικότητας που μας αφορούν τόσο σε πολιτικό, όσο και σε προσωπικό επίπεδο!!!

Φεμινιστική ομάδα Ευτοπία Femeutopia femeutopia@riseup.net

Από την 8η Μαρτίου του 1857 μέχρι, και ώσπου, να απελευθερωθούμε
...ο αγώνας πρέπει να συνεχίζεται πάντα...

Από τα μέσα του 19ου και στις αρχές του 20ου αιώνα, η μαζική είσοδος των γυναικών στην εργασία με όρους ακραίας υποτίμησης, πυροδότησε γυναικείους ταξικούς αγώνες παγκοσμίως. Στις 8 Μαρτίου του 1857 στη Νέα Υόρκη, οι εργάτριες στην κλωστοϋφαντουργία συμμετείχαν στην πρώτη ιστορικά καταγεγραμμένη απεργία γυναικών, ζητώντας των μείωση ωρών εργασίας, από τις 16 ώρες που εργάζονταν καθημερινά, και εξίσωση των μισθών τους με αυτούς των ανδρών. Η απεργία γνώρισε άγρια καταστολή.
Το 1910 η «Διεθνής Διάσκεψη Γυναικών», προτείνει την 8η Μάρτη, ως ημέρα που θα τιμώνται οι γυναικείοι αγώνες, ενώ το προσεχές διάστημα πραγματοποιήθηκε μια σειρά από μαχητικές απεργίες γυναικών: Η "εξέγερση των 20.000" στις βιομηχανίες ένδυσης της Νέας Υόρκης, η φωτιά της Triangle Waist και η απεργία των κλωστοϋφαντουργών εργατριών στο Λόρενς της Μασαχουσέτης, αποτελούν σύμβολα μιας εποχής η οποία στιγματίστηκε από δυναμικές απεργίες και κινητοποιήσεις των πιο άγρια εκμεταλλευομενων τμημάτων στα εργοστάσια και τις βιοτεχνίες: τις γυναίκες εργάτριες και μετανάστριες. Παράλληλα με τους ταξικούς αγώνες των βιομηχανικών εργατριών, οι γυναίκες εισήλθαν δυναμικά στις επαναστάσεις της εποχής, στην "Έφοδο στον Ουρανό" της Παρισινής Κομμούνας και στην Οκτωβριανή Επανάσταση, η οποία θα πρωτοκαθιερώσει το δικαίωμα ψήφου στις γυναίκες, ανακηρύσσοντας την 8η Μάρτη εθνική αργία.
Στα κυπριακά δεδομένα τα πράγματα κύλησαν πιο αργά. Βλέπουμε μια μαζική εργατική κινητοποίηση εργατών και εργατριών την δεκαετία του 1920.Το γυναικείο εργατικό κίνημα έφτασε στο κορύφωμά του το 1938, όπου πραγματοποιήθηκαν 3 αμιγώς γυναικείες απεργίες. Η πρώτη απεργία γίνεται τον Μάρτιο του 1938 στο Μετόχι του Κύκκου στη Λευκωσία, όπου 52 εργάτριες στη Μονή διαμαρτύρονται για τις συνθήκες σίτισης και την εργοδοτική τρομοκρατία, δηλαδή τις απειλές απόλυσης και μείωσης μισθού από τον ιερομόναχο Νίκανδρο αν έκαναν διάλειμμα. Η δεύτερη απεργία πραγματοποιείται στην Κολώνη της Πάφου στο τσιφλίκι του Αλή Ραπίτ. Εκεί, 20 εργάτριες διεκδικούν ψηλότερες απολαβές και μείωση ωρών εργασίας. Και οι δύο αυτές απεργίες στέφθηκαν με επιτυχία.
Μεγάλη σημασία έχει η τριτη απεργία, που πραγματοποιείται στο κλωστήριο Π. Ιωάννου στην Αμμόχωστο από 65 εργάτριες. Η μεγάλη της διάρκεια (3 μήνες) και η δυναμικότητά της ξεσήκωσαν κύμα αλληλεγγύση σε όλη την Κύπρο. Αιτήματα ήταν η αύξηση μισθών, το 8ωρο, και οι πιο ασφαλείς συνθήκες εργασίας. Η απεργία χαρακτηρίστηκε από συνεχόμενες συγκρούσεις με απεργοσπάστες/στριες, και τη φυλάκιση αρκετών γυναικών απεργών από την αποικιακή διοίκηση. Παρόλο που η απεργία δεν οδήγησε στην ικανοποίηση των αιτημάτων τους, η σημασία της ήταν καθοριστική για το εργατικό κίνημα και το γυναικείο κίνημα ειδικότερα, καθώς το κλωστήριο Π.Ιωάννου αποτέλεσε στη συνέχεια πυρήνα του γυναικείου συνδικαλισμού και της Ένωσης Εργαζομένων Γυναικών.
Δύο χρόνια μετά, το Μάη του 1940, η εργάτρια οικοδομών Διαμαντού Χαραλάμπους χτυπήθηκε βάναυσα από την αποικιακή αστυνομία κατά τη διάρκεια διαδήλωσης ανέργων στην Λευκωσία με αίτημα το άνοιγμα θέσεων εργασίας. Το 1943, την περίοδο του Β΄ παγκοσμίου πολέμου μετά την κατάταξη χιλιάδων Κυπρίων εθελοντών στις συμμαχικές δυνάμεις ενάντια στο χιτλεροφασισμό, δημιουργήθηκαν οι Ενώσεις Συζύγων Κυπρίων Εθελοντών που αξίωναν μαχητικά, την ικανοποίηση αιτημάτων σχετικά με τις απολαβές των συζύγων τους. Με τη λήξη του πολέμου διεκδίκησαν σθεναρά, με μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στην αποικιακή κυβέρνηση, την αποστράτευση τους.
Στους μεγάλους απεργιακούς αγώνες των μεταλλωρύχων της Κυπριακής Μεταλλευτικής Εταιρείας (ΚΜΕ) το 1948, η γυναίκα συμμετέχει δίπλα στον άντρα, είτε ως τροφοδότης είτε ως εμψυχωτής και συμπαραστάτης, είτε στην πρώτη γραμμή των απεργών, με συνθήματα και με πλακάτ. Οι γυναίκες και από τις δύο κοινότητες αποτέλεσαν αδιάσπαστο μέρος αυτού του αγώνα, αγωνιζόμενες για 124 ολόκληρες μέρες σε τρομερά αντίξοες συνθήκες, με μαρτυρίες για

συγκλονιστικές στιγμές αυτοθυσίας. Χαρακτηριστική η 8η του Μάρτη του ίδιου έτους, όταν κοντά στην αποβάθρα του Ξερού οι εργάτριες όρμησαν μπροστά στις κάννες των όπλων της αποικιακής αστυνομίας που ετοιμαζόταν να πυροβολήσουν τους συντρόφους τους απεργούς, αφοπλίζοντας τους αστυνομικούς. Μια εβδομάδα αργότερα 10 γυναίκες σταμάτησαν τρένο στο μέσο της διαδρομής Μαυροβουνίου-Ξερού που μετέφερε απεργοσπάστες, τους όποιους έτρεψαν σε φυγή μαζί με τον άγγλο οδηγό. Κατά τη διάρκεια της απεργίας 35 γυναίκες φυλακίστηκαν.

Το παρόν κείμενο δεν μπορεί να εξαντλήσει τους αγώνες γυναικών που έγιναν στη Κύπρο- μία έρευνα που οφείλουμε στα εαυτά μας να κάνουμε άμεσα. Η ιστορική ανασκόπηση έχει στόχο να μας δείξει πως οι κοινωνικοί αγώνες μέσα στον χρόνο λειτουργούν ως ουσιαστικός παράγοντας πίεσης για την εξέλιξη και βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης και της αξιοπρέπειας των από τα κάτω.
Σήμερα συνεχίζουμε να αντιμετωπίζουμε την υποτίμηση και την εκμετάλλευση ως γυναίκες, ως θηλυκότητες, ως άτομα ενός φύλου που θεωρείται μέχρι και σήμερα το "ασθενές". Η Φεμινιστική Ομάδα Ευτοπία το τελευταίο διάστημα ασχολείται με την γυναικολογία και την μαιευτική βία. Τόσο η πραγματικότητα γύρω μας, όσο και η έρευνα που κάναμε μέχρι στιγμής, επιβεβαιώνουν το γεγονός πως οι γυναίκες συνεχίζουν να μην έχουν κανένα έλεγχο και κανένα λόγο πάνω στα σώματά τους, και οτιδήποτε τα αφορά. Κατά την γυναικολογική εξέταση, την εγκυμοσύνη, τον τοκετό και την λοχεία, η γυναίκα εκτελεί και υπομένει τυφλά τα όσα αποφασίζει ο/η γυναικολόγος/-λογα της. Ξέρουμε πως η Κύπρος είναι η πρώτη χώρα σε πανευρωπαϊκό επίπεδο στις καισαρικές. Ξέρουμε πως το τμήμα μαιευτικής σε κλινικές και δημόσια νοσοκομεία υπολειτουργεί. Ξέρουμε πως οι γυναίκες πέφτουν συχνά θύματα σεξουαλικής παρενόχλησης ή κακοποίησης από γυναικολόγους -και άλλους γιατρούς, διαφορετικών ιδιοτήτων- χωρίς καμία επίπτωση.
Για να μπορέσουν οι γυναίκες, οι θηλυκότητες, τα LGBTQ+ άτομα, αλλά και όλοι οι άνθρωποι του κόσμου, να ζήσουν μια πραγματικά αξιοπρεπή και ποιοτική ελευθερία, πρέπει να ξεκινήσουν να συλλογικοποιούν και να οργανώνουν τις ανάγκες και τις επιθυμίες τους. Πρέπει να ξεκινήσουν να αντιστέκονται στους δυνάστες/καταπιεστές τους και να αγωνίζονται για να πραγματώσουν τα πιο ευγενικά αιτήματα: Ελευθερία και Ισότητα.

...Μόνο τότε η 8 του Μάρτη θα γίνει γιορτή - μόνο τότε όλες οι μέρες θα είναι γιορτινές..

Καλούμε όλα τα άτομα να έρθουν στην πορεία 8 του Μάρτη στην Λευκωσία για να ενώσουμε τις φωνές μας και να αγωνιστούμε για τα αυτονόητα.

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΕΥΤΟΠΙΑ

Φεμινιστική ομάδα Ευτοπία femeutopia femeutopia@riseup.net

From March 8, 1857, and on, until we are liberated
...the fight must go on forever...

From the mid-19th and early 20th century, the mass entry of women into the workforce in conditions of extreme devaluation sparked women's class struggles worldwide. On March 8, 1857, in New York, women textile workers participated in the first historically recorded women's strike, demanding a reduction in the 16 hours they worked every day and equal pay to men. The strike was brutally repressed.

In 1910, the "International Women's Conference" proposed March 8 as a day to commemorate women's struggles, while a series of militant women's strikes took place in the following period: The "20,000 Uprising" in the New York garment factories, the Triangle Waist fire and the textile workers' strike in Lawrence, Massachusetts, are symbols of an era marked by dynamic strikes and mobilizations of the most brutally exploited segments in factories and industries: women workers and immigrant women. Alongside the class struggles of industrial workers, women entered powerfully into the revolutions of the time, the Paris Commune's "Charge to Heaven" and the October Revolution, which would pioneer the right to vote for women by declaring March 8 a national holiday.

In the Cypriot context, things have been slower. We see a mass labour mobilisation of workers in the 1920s. The women's labour movement reached its peak in 1938, when three women-only strikes took place. The first strike took place in March 1938 at the Kykkos Metochi in Nicosia, where 52 women workers at the monastery protested against the feeding conditions and the employer's terror, i.e. threats of dismissal and reduction of wages by Hieromonk Nikandros whenever they took a break. The second strike is taking place in Koloni, Paphos at Ali Rapit's fiefdom. There, 20 women workers are demanding higher wages and a reduction in working hours. Both strikes were successful.
Of great importance is the third strike, which is being carried out at the P. Ioannou cotton mill in Famagusta by 65 women workers. Its long duration (3 months) and its intensity had created a wave of solidarity throughout Cyprus. Demands were for a wage increase, an 8-hour working day, and safer working conditions. The strike was marked by continuous clashes with strike-breakers, and the imprisonment of several women strikers by the colonial administration. Although the strike did not lead to the satisfaction of their demands, its significance was crucial for the labour movement and the women's movement in particular, as the P. Ioannou cotton mill subsequently became the nucleus of women's trade unionism and the Women's Workers' Union.
Two years later, in May 1940, the construction worker Diamantou Charalambous was brutally beaten by the colonial police during a demonstration of unemployed people in Nicosia demanding the opening of job positions. In 1943, during the Second World War, after thousands of Cypriot volunteers had joined the Allied forces against Hitler's fascism, the Wives' Associations of Cypriot Volunteers were formed, which militantly pursued the demands regarding the wages of their spouses. At the end of the war, they vigorously demanded their demobilization through mass mobilizations against the colonial government.

In the great strike struggles of the miners of the Cyprus Mining Company (KME) in 1948, women participated alongside men, either as a food provider or as an encourager and supporter, or in the front line of the strikers, with slogans and placards. Women from both communities were an integral part of this struggle, fighting for 124 long days in terribly adverse conditions, with testimonies of shocking moments of self-sacrifice. The 8th of March of that year was emblematic, when, near the Xeros dock, the women workers rushed in front of the barrels

of the colonial police who were about to shoot their fellow strikers, disarming the policemen. A week later, 10 women stopped a train in the middle of the Montenegro-Xeru route carrying strikebreakers, whom they fled with the English driver. During the strike 35 women were imprisoned.
The present text cannot exhaust the women's struggles that took place in Cyprus - a research we owe to ourselves to do immediately. The historical review aims to show us how social struggles through time act as an essential pressure factor for the evolution and improvement of the living conditions and dignity of those from below.
Today we continue to face devaluation and exploitation as women, as femininities, as people of a gender that is still considered the "weak" one. The Feminist Group Eutopia has recently been working on gynecology and obstetric violence. Both the reality around us, and the research we have done so far, confirm the fact that women continue to have no control and no say over their bodies, and everything that concerns them. During gynecological examination, pregnancy, childbirth and postpartum, the woman blindly performs and endures whatever her gynecologist(s) decide. We know that Cyprus is the first country at the European level in caesarean sections. We know that the obstetrics department in clinics and public hospitals is understaffed. We know that women are often victims of sexual harassment or abuse by gynaecologists - and other doctors of different qualities - without any repercussions.

In order for women, femininities, LGBTQ+ people, and all the people of the world, to live a truly dignified and quality freedom, they must begin to collectivize and organize their needs and desires. They need to start resisting their oppressors/suppressors and fight to accomplish the noblest of demands: Freedom and Equality.

...Only then will March 8 become a holiday - only then will all days be a holiday...

We call on all individuals to come to the March 8 march in Nicosia to join our voices and fight for the obvious.

FEMINIST GROUP EUTOPIA

Φεμινιστική ομάδα Ευτοπία femeutopia femeutopia@riseup.net